

Arrest

nr. 245 507 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit district Qarabagh in de provincie Ghazni. U behoort tevens tot de hazara-etnie. In 2012 verliet u Afghanistan en kwam u naar België, waar u op 14 februari 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 15 oktober 2012 verkreeg u de subsidiaire beschermingsstatus op basis van uw herkomst uit de provincie Ghazni. Aan uw vluchtmotieven werd geen geloof gehecht. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. Op 11 augustus 2016 ontving de Commissaris-generaal een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin werd

meegedeeld dat u op 27 februari 2016 op de luchthaven van Schiphol werd gecontroleerd. U bleek afkomstig te zijn uit Kaboel. Volgens uw verklaringen voor de Nederlandse luchtvaartpolitie was u op 12 januari 2016 in het bezit van een op 2 september 2015 afgeleverd Afgaans paspoort naar Kaboel getrokken. Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut had u op 30 november 2016 een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. U stelde tijdens dit onderhoud dat u naar Kaboel reisde om door te reizen naar uw regio van herkomst, de provincie Ghazni, om uw velden te verkopen om zo te trouwen met een meisje uit Kaboel. U ging drie maal naar uw dorp in Ghazni. De overige tijd verbleef u in een hotel in Kaboel. U verklaarde zich niet terug in Afghanistan te kunnen vestigen omwille van de onveilige situatie en omdat u daar geen kennissen hebt. Op 4 april 2017 nam het CGVS een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De Raad bevestigde echter de intrekkingbeslissing in een arrest dd. 12 februari 2018.

Op 17 mei 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel en naar uw Hazara-origine. Volgens u is het toegestaan voor andere bevolkingsgroepen om u, omwille van uw origine, te doden. Ter staving van uw volgend verzoek legde u volgende documenten voor: een uitspraak van de rechtbank van de taliban over uw grondbezit, tal van krantenartikelen, foto's en documenten van de taliban betreffende de algemene veiligheidssituatie alsook de vervolging van Hazara in Afghanistan en een brief van dichters van over de hele wereld over de vervolging van de Hazara bevolking. Op 28 mei 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal uw verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 9 juli 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel en naar uw Hazara-origine. U herhaalde dat het voor andere bevolkingsgroepen toegestaan is om Hazara te doden. Daarnaast haalde u aan sinds uw terugkeer uit Afghanistan onderzoek te hebben gedaan naar het christendom. Omwille van de taalbarrière kon u zich niet laten dopen en u bent momenteel op zoek naar uw eigen, Darsprekende, protestantse kerk. U verwees naar de documenten die u neerlegde in het kader van uw tweede verzoek en legde geen nieuwe documenten neer. Op 12 juli 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal uw verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 27 augustus 2018 werd u gerepatrieerd naar Afghanistan. U verklaarde gedurende een maand op hotel in Kaboel te hebben verbleven, alvorens u een nieuwe smokkelaar contacteerde om u terug naar België te keren, waar u in juli 2019 aankwam. Op 1 oktober 2019 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel en naar uw Hazara-origine. U verklaarde dat u discussies had met mensen in Kaboel en dat er mensen boos op u werden indien u niet wilde gaan bidden. U verklaarde dat u zich niet meer kon aanpassen aan de Afgaanse maatschappij en dat u helemaal veranderd bent. Tot slot haalde u aan dat u een ziekte hebt die zichtbaar is aan uw handen. U vreest dat u hierdoor opmerkingen zal krijgen of slecht behandeld zal worden. Ter staving van uw huidige en vierde verzoek legde u een brief van uw advocaat en enkele krantenartikelen uit Afghanistan neer. Uw advocaat verwijst naar informatie over terugkeerders naar Kabul. Daarnaast stelt hij dat u in geval van terugkeer als verwesterst zal worden gepercipieerd omwille van uw lang verblijf in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming voor een groot deel steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat de subsidiaire beschermingsstatus die u op 15 oktober 2012 werd toegekend, op 4 april 2017 werd ingetrokken nadat u naar uw land van herkomst was teruggekeerd. Er werd geoordeeld dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. De RvV bevestigde de intrekkingsbeslissing in een arrest dd. 12 februari 2018. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel en naar uw Hazara-origine. Op 28 mei 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal uw tweede verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming verwees u opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel en naar uw Hazara-origine. Op 12 juli 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende vijfendertig dagen op hotel in Kaboel heeft verbleven in de zomer van 2018 (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 14). U stelt dat u zich niet meer kon aanpassen aan de Afghaanse maatschappij en andere ideeën heeft. Vooreerst dient herhaald te worden dat u in januari 2016 vrijwillig naar Afghanistan bent teruggekeerd en niet de waarheid vertelde over de reden van uw terugkeer. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u buiten wat discussies met landgenoten, omdat u bijvoorbeeld niet mee wilde gaan bidden, geen noemenswaardige problemen hebt gekend in Kabul. Er werd u op de DVZ in dit verband expliciet gevraagd of er zich specifieke problemen of incidenten hadden voorgedaan (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Bovendien verklaarde u nog steeds moslim te zijn, dit terwijl u in het kader van uw vorige verzoek aangaf dat u zich wilde laten dopen in een christelijke kerk, en is het allerm minst aannemelijk dat u het bidden zou verleerd zijn (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Hoe dan ook kan uit bovenstaande elementen niet geconcludeerd worden dat uw verblijf in België van u een dusdanig verwesterde man heeft gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Uw vrees voor vervolging omwille van uw behoren tot de bevolkingsgroep der Hazara werd reeds besproken in het kader van uw tweede verzoek (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Volledigheidshalve dient opgemerkt dat in het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 gesteld wordt dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Betreffende uw bewering dat u ziek zou zijn en daardoor slecht behandeld zal worden dient opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs hebt voorgelegd van uw (voorgehouden) medische problematiek (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 18).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf),

blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeest, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds zonder noemenswaardige problemen in Kabul heeft verbleven (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). U verklaarde tevens dat u via Facebook nog contacten hebt met mensen die u in die periode in Kabul heeft leren kennen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 20). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na uw repatriëring geprobeerd hebt om in Kabul een leven op te bouwen en er bijvoorbeeld op zoek te gaan naar werk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De algemene informatie (die u voorlegde een waar uw advocaat naar verwijst) wijzigt niets aan voorgaande beoordeling.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 55/2, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

De schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn

voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op 14 februari 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, waarbij het Commissariaat-generaal haar op 15 oktober 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van haar herkomst uit de provincie Ghazni. Aan haar vluchtmotieven werd geen geloof gehecht. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 11 augustus 2016 ontving de commissaris-generaal een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin werd meegedeeld dat verzoekende partij op 27 februari 2016 op de luchthaven van Schiphol werd gecontroleerd. Verzoekende partij bleek afkomstig te zijn uit Kabul en volgens haar verklaringen voor de Nederlandse luchtvaartpolitie was zij op 12 januari 2016 in het bezit van een op 2 september 2015 afgeleverd Afgaans paspoort naar Kabul getrokken. Op 4 april 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat verzoekende partij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Deze intrekkingbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 199.599 van 12 februari 2018, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

In het kader van haar tweede verzoek van 17 mei 2018 verwees verzoekende partij naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul en naar haar Hazara-origine. Op 28 mei 2018 werd haar tweede verzoek door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van haar derde verzoek van 9 juli 2018 verwees verzoekende partij opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul en naar haar Hazara-origine. Daarnaast haalde zij nog aan dat zij sinds haar terugkeer uit Afghanistan onderzoek heeft gedaan naar het christendom. Op 12 juli 2018 werd haar derde verzoek door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5 Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken. Met name verwijst zij opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul en naar haar Hazara-origine. Zij verklaart verder dat zij tijdens haar terugkeer naar Afghanistan in 2018 discussies had met mensen in Kabul en dat er mensen boos op haar werden indien zij niet wilde gaan bidden. Zij geeft voorts aan dat zij zich niet meer kon aanpassen aan de Afgaanse maatschappij en dat zij helemaal veranderd is. Ten slotte haalt zij nog aan dat zij een ziekte heeft die zichtbaar is aan haar handen en dat zij vreest dat zij hierdoor opmerkingen zal krijgen of slecht behandeld zal worden.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. In het bijzonder wordt vastgesteld dat (i) haar bewering dat zij zich niet meer kon aanpassen aan de Afgaanse maatschappij en zij andere ideeën heeft niet kan overtuigen aangezien (a) zij in januari 2016 nog vrijwillig naar Afghanistan is teruggekeerd en niet de waarheid vertelde over de redenen van haar terugkeer; (b) uit haar verklaringen

blijkt dat zij tijdens haar terugkeer in 2018 buiten wat discussies met landgenoten, omdat zij bijvoorbeeld niet mee wilde gaan bidden, geen noemenswaardige problemen heeft gekend in Kabul; (c) zij verder verklaarde nog steeds moslim te zijn, dit terwijl zij in het kader van haar vorige verzoek aangaf dat zij zich wilde laten dopen in een christelijke kerk, en het dus allerminst aannemelijk is dat zij het bidden zou verleerd zijn; en (d) zij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat haar verblijf in België van haar een dusdanig verwesterde man heeft gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen; (ii) verzoekende partij door haar loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's er allerminst in slaagt aan te tonen dat er voor haar persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat zij het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort; (iii) wat betreft haar bewering dat zij ziek zou zijn en daardoor slecht behandeld zal worden, verzoekende partij geen enkel (begin van) bewijs heeft voorgelegd van haar (voorgehouden) medische problematiek; en (iv) verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het in Kabul allerminst veilig is en dat zij er geenszins over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, stelt zij dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt onvoldoende recent is daar verwerende partij verwijst naar bronnen tot juli 2019. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende recentere rapporten inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul (bijlagen 12, 24-28 en 30), stellende dat hieruit blijkt dat er nog steeds een groot aantal burgerslachtoffers valt en dat het geweld in Kabul een grote impact heeft op het dagdagelijks leven van de burgers. Verzoekende partij onderstreept voorts dat in haar hoofde wel degelijk persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Zij verwijst in dit verband naar verschillende rapporten waaruit het risico-profiel van Hazara's blijkt en waaruit tevens blijkt dat veel aanvallen specifiek gericht zijn op sjiitische moslims en in het bijzonder Hazara's (bijlagen 11, 17; 20, 22-23 en 25 van het verzoekschrift). Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar een rapport van UNHCR d.d. december 2019 waarin gesteld wordt dat terugkeerders een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld en tevens gedwongen rekrutering door gewapende groeperingen vrezen (bijlage 12 van het verzoekschrift). Ten slotte meent verzoekende partij dat het geenszins redelijk is van haar te verwachten dat zij zich in de stad Kabul zou vestigen. Vooreerst verwijst zij naar verschillende rapporten waaruit de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan en Kabul blijkt (bijlagen 9, 11-16 en 18 van het verzoekschrift) en benadrukt zij dat volgens het UNHCR de stad Kabul slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden toegepast als redelijk intern vestigingsalternatief (bijlagen 11 en 12 van het verzoekschrift). Zij verwijst vervolgens naar een rapport van Nansen d.d. februari 2020 (bijlage 28 van het verzoekschrift), de richtlijnen van het UNHCR van 30 augustus 2018 en de COI Focus van 15 mei 2019 waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, stellende dat hieruit blijkt dat een sociaal netwerk van groot belang is. Verzoekende partij onderstreept dat zij echter geen enkele band heeft met de stad en dat verder niet verwacht kan worden dat zij beroep zou doen op de vluchtige contacten die zij legde tijdens haar kort verblijf in het hotel voor verregaande hulp zoals onderdak en andere essentiële benodigdheden. Daarnaast bemerkt verzoekende partij dat zij geen enkele werkervaring heeft in Kabul of in Afghanistan en dat zij er verder geen scholing heeft genoten. Zij verwijst in dit verband naar een rapport van Asylos d.d. augustus 2017 waarin gesteld wordt dat vaardigheden geleerd in het buitenland niet bijzonder nuttig zijn om in Afghanistan werk te vinden (bijlage 19 van het verzoekschrift). Verzoekende partij wijst er verder nog op dat zij omwille van haar langdurig verblijf gepercipieerd kan worden als zijnde 'verwesterd', hetgeen impact heeft op de contacten die zij zal moeten leggen in Kabul teneinde huisvesting en werk te vinden. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar verschillende rapporten omtrent de moeilijkheden die terugkeerders kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan doordat zij als verwesterd worden beschouwd (bijlagen 19 en 21 van het verzoekschrift). Bovendien dient ook rekening gehouden te worden met het gegeven dat Hazara's het slachtoffer zijn van structurele discriminatie (bijlagen 11, 20, 21 en 23 van het verzoekschrift).

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat in huidig verzoek geen nieuwe elementen aanwezig zijn die van aard zijn de in het kader van haar eerdere verzoeken gedane vaststelling dat zij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul het volgende motiveert in de bestreden beslissing: "Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.". Uit de door verzoekende partij bijgebrachte recentere informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul (bijlagen 12, 24-28 van het verzoekschrift) blijkt niet dat de situatie in de stad Kabul dermate is gewijzigd dat voormelde beoordeling niet langer correct is. Immers blijkt ook uit deze informatie dat (i) er nog steeds een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoorden en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal; (ii) het gros van het geweld in de hoofdstad toegeschreven kan worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen en doelgericht van aard is, met name voornamelijk gericht tegen *Afghan National Security Forces* (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid; (iii) gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit blijken te zijn van de opstandelingen in Kabul stad, hoewel weliswaar veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers; (iv) het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul is geconcentreerd, dit omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden; (v) willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad; (vi) de impact van de beschreven aanslagen niet van dien aard is dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten; (vii) de stad een toevluchtsoord blijkt te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten en (viii) er geen gewag gemaakt kan worden van een situatie van *open combat* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De vaststelling dat er voor burgers in de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict blijft dan ook onverminderd overeind.

Wat betreft de vraag of verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in haar hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een verwijzing naar haar Hazara-origine en haar profiel als terugkeerder, waarbij zij verschillende rapporten bijbrengt waaruit het risico-profiel van Hazara's en terugkeerders blijkt.

Wat betreft haar Hazara-origine, wijst de Raad erop dat verzoekende partij dit reeds in het kader van haar tweede verzoek aanhaalde als persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat zij persoonlijk een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te Kabul, doch dat door de commissaris-generaal werd opgemerkt dat dit element niet bestempeld kan worden als dergelijke risicoverhogende persoonlijke omstandigheid, nu uit informatie blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn en dat verzoekende partij haar vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan *in concreto* dient aan te tonen, wat zij niet heeft gedaan. De thans door verzoekende partij bijgebrachte rapporten waaruit het risico-profiel van Hazara's blijkt, bevatten geen informatie die van aard is voormelde motivering in het kader van haar tweede verzoek in een ander daglicht te stellen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij evenmin *in concreto* aantoont hoe zij louter omwille van haar profiel als terugkeerder een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de stad Kabul. De Raad wijst er hierbij op dat reeds in het kader van het beroep tegen de beslissing waarbij haar subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 199.599 van 12 februari 2018 opgemerkt werd dat verzoekende partij na haar terugkeer erin geslaagd is probleemloos anderhalve maand in Kabul te verblijven. De loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit het risico-profiel van terugkeerders blijkt volstaat geenszins om *in concreto* aan te tonen dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de stad Kabul. Verder dient tevens benadrukt te worden dat verzoekende partij hiermee evenmin *in concreto* aantoont dat zij omwille van haar profiel als terugkeerder *gericht* vervolgd zal worden bij een terugkeer naar Kabul. Waar in de rapporten opgemerkt wordt dat terugkeerders problemen kunnen krijgen omdat zij als 'verwesterd' beschouwd worden, dient erop te worden gewezen dat ook in dit verband reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest nr. 199.599 gewezen werd op het probleemloze verblijf van verzoekende partij in Kabul van anderhalve maand en tevens op de vaststelling dat zij niet *in concreto* aantoont dat zij dermate

verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en/of dat dat zij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De algemene informatie die zij thans bijbrengt werpt hierop dan ook geen ander licht. Zij het bovendien onderstreept dat uit haar verklaringen tevens blijkt dat zij ook tijdens haar terugkeer in 2018 zonder noemenswaardige problemen in Kabul heeft verbleven en er slechts wat discussies had. Voorts brengt verzoekende partij in haar huidig verzoek nog steeds geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat haar verblijf in België van haar een dusdanig verwesterde man heeft gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Er dient dan ook te worden besloten dat haar Hazara-origine en haar profiel als terugkeerder een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins in de weg staan.

Verder stelt de Raad vast dat evenmin nieuwe elementen aanwezig zijn die van aard zijn afbreuk te doen aan de vaststelling in het kader van haar eerdere verzoeken dat van verzoekende partij, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij zich in de stad Kabul vestigt.

De Raad duidt er hierbij op dat in de beslissing tot intrekking van haar subsidiaire beschermingsstatus van 31 maart 2017 in dit verband reeds gemotiveerd werd dat (i) verzoekende partij gevraagd naar elementen die een hervestiging in Kabul in de weg zouden staan louter verwijst naar de algemene onveiligheidssituatie in de stad; (ii) verzoekende partij na haar terugkeer zonder noemenswaardige problemen in Kabul heeft verbleven; (iii) verzoekende partij in België enige werkervaring opbouwde die ook in Afghanistan dienstig kan zijn, nu zij als vorkliftchauffeur in Antwerpen tewerkgesteld zou zijn; en (iv) verzoekende partij Kabul kent, nu zij er anderhalve maand geweest is in januari en februari 2016 en aangaf dat zij niet constant binnen bleef, maar theehuizen, cafés en winkels bezocht. Deze beoordeling werd bijgetreden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 199.599 van 12 februari 2018. In desbetreffend arrest wordt bovendien uit het gegeven dat verzoekende partij erin geslaagd is probleemloos anderhalve maand in Kabul te verblijven afgeleid dat zij er over een netwerk beschikt en dat zij de stad kent. Daarnaast wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het arrest nog op dat hoe dan ook door UNHCR aanvaard wordt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van huidig verzoek geen nieuwe elementen bijbrengt die van aard zijn desbetreffende vaststellingen gedaan in het kader van haar eerdere verzoeken in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in Kabul slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden toegepast (Zij citeert in haar verzoekschrift het volgende: *"UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city"*), dient erop gewezen te worden dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van de *EASO Country Guidance note* van juni 2019 niettemin blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *"[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account."* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dan ook dat toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Wat betreft het door verzoekende partij bijgebrachte rapport *"Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul"* van UNHCR van december 2019 (bijlage 12 van het verzoekschrift), dient te worden vastgesteld dat UNHCR in dit recentere rapport voormeld standpunt herhaalt. Hieruit blijkt dan ook evenmin dat geen toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. *In casu* kan inzake de algemene omstandigheden dienstig worden verwezen naar

hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden wijst de Raad vooreerst op hetgeen hierover reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 199.599 van 12 februari 2018 werd vastgesteld (zie hierboven). Hieraan wordt in de bestreden beslissing nog terecht toegevoegd dat uit haar verklaringen in het kader van haar huidig verzoek blijkt dat ook haar terugkeer in 2018 zonder noemenswaardige problemen verliep, dat zij via Facebook nog contacten heeft met mensen die zij in die periode in Kabul heeft leren kennen en dat zij verder na haar repatriëring niet geprobeerd heeft om in Kabul een leven op te bouwen en er bijvoorbeeld op zoek te gaan naar werk. Waar zij desbetreffend in haar verzoekschrift nog benadrukt dat deze contacten slechts 'vluchtig' waren, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij weinig overtuigend overkomt wanneer zij voorhoudt dat zij in Kabul geen netwerk heeft. De Raad wijst erop dat reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 199.599 werd geoordeeld dat uit het probleemloze verblijf van anderhalve maand in de stad Kabul in 2016 afgeleid kan worden dat verzoekende partij er over een netwerk beschikt en de stad kent. Verder blijkt ook uit haar verklaringen in het kader van huidig verzoek dat zij tijdens haar terugkeer in 2018 verschillende contacten heeft gelegd waarmee zij nog steeds in contact staat via Facebook. Dat de mensen die zij tijdens haar terugkeer in 2018 leerde kennen zich mogelijk niet meer in Kabul bevinden en dat zij geen beroep kan doen op deze mensen voor ondersteuning, betreffen louter vermoedens. Het zij bovendien herhaald dat hoe dan ook door UNHCR aanvaard wordt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat betreft de door haar bijgebrachte informatie inzake de verslechterde socio-economische situatie in Kabul en de omstandigheden waarin IDP's en terugkeerders er verblijven, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat zij in dergelijke mensenwaardige omstandigheden terecht zal komen en dat gelet op de hierboven vermelde persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij daarentegen aangenomen kan worden dat zij wel degelijk in staat is om in de stad Kabul in haar levensonderhoud te voorzien.

De informatie die verzoekende partij nog bijbrengt per aanvullende nota d.d. 17 november 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 7), met name het rapport "*Nansen Note 2020-3. Kaboul en tant qu'alternative de protection interne pour les personnes en besoin de protection subsidiaire*" d.d. 9 november 2020 van Nansen vzw (bijlage 1 van de aanvullende nota) en het rapport "*Keeping intra-Afghan talks on track*" d.d. 30 september 2020 van *International Crisis Group* (bijlage 2 van de aanvullende nota), stelt op geen enkele wijze bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht.

Inzake de nota d.d. 9 november 2020 van Nansen, bemerkt de Raad vooreerst dat waar in het rapport gesteld wordt dat "*(d)epuis août 2018, le HCR estime qu'il n'existe pas d'alternative de protection interne (API) à Kaboul*" (vrije vertaling: 'sinds augustus 2018, meent het UNHCR dat er geen intern vestigingsalternatief (IVA) voorhanden is in Kabul'), hierboven reeds werd opgemerkt dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van de *EASO Country Guidance note* van juni 2019 evenwel blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Tevens werd er reeds op gewezen dat dit standpunt wordt herhaald door UNHCR in haar recentere rapport "*Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul*" d.d. december 2019 dat door verzoekende partij werd toegevoegd aan haar verzoekschrift. De Raad herhaalt dan ook dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Waar in de aanvullende nota benadrukt wordt dat ook in deze nota van Nansen het belang van een netwerk wordt onderstreept, herhaalt de Raad dat verzoekende partij evenwel niet geloofd kan worden waar zij stelt niet over een netwerk in de stad Kabul te beschikken en dat hoe dan ook door UNHCR aanvaard wordt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Waar voorts in de nota van Nansen de veiligheidssituatie in de stad Kabul besproken wordt en verwezen wordt naar verschillende internationale rapporten, waaronder het recente EASO-rapport "*Afghan Security Situation – Country of Origin Information Report*" d.d. september 2020, stelt de Raad vast dat deze informatie geen afbreuk doet aan bovenstaande beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Kabul nu hieruit niet blijkt dat de situatie in de stad Kabul dermate is gewijzigd dat voormelde beoordeling niet langer

correct is. Waar verder in de nota van Nansen gewezen wordt op het risicoprofiel van Hazara's, stelt de Raad vast dat ook uit deze nota niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Derhalve blijft onverminderd overeind dat verzoekende partij haar vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan *in concreto* dient aan te tonen, alwaar zij manifest in gebreke blijft. Waar in de nota van Nansen vzw nog gewezen wordt op de socio-economische situatie in de stad Kabul, herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat zij in mensonwaardige omstandigheden terecht zal komen en dat gelet op de hierboven vermelde persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij daarentegen aangenomen kan worden dat zij wel degelijk in staat is om in de stad Kabul in haar levensonderhoud te voorzien.

Aangaande het rapport "*Keeping intra-Afghan talks on track*" d.d. 30 september 2020 van *International Crisis Group*, stelt de Raad vast dat dit rapport handelt over de vredesgesprekken tussen de Afghaanse overheid en de Taliban en dat men vreest voor een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad is van oordeel dat een loutere verwijzing naar een *mogelijke* verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in een ander daglicht stelt. Derhalve is deze informatie evenmin van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog wijst op de opmars van COVID-19 (coronavirus) in Afghanistan (bijlage 16 van het verzoekschrift) en stelt dat zij als terugkeerder een verhoogd risico loopt op besmetting met COVID-19 – immers zal zij zich in de publieke ruimte moeten begeven om op zoek te gaan naar eten, onderdak en werk – en dat zij bovendien bij besmetting, ziekte of verwonding niet de nodige hulp zal krijgen gelet op het nijpend tekort aan medisch personeel, materiaal en infrastructuur, bemerkt de Raad dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder meent de Raad dat het betoog van verzoekende partij over het risico dat zij zou lopen op besmetting met het coronavirus en over het gebrek aan toegang tot voldoende gezondheidszorg na dergelijke besmetting louter hypothetisch is.

2.2.9. Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, meent de Raad dat deze arresten evenmin beschouwd kunnen worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Immers hebben deze arresten geen bindende precedentswaarde, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 4 en 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT